

Børme Blad

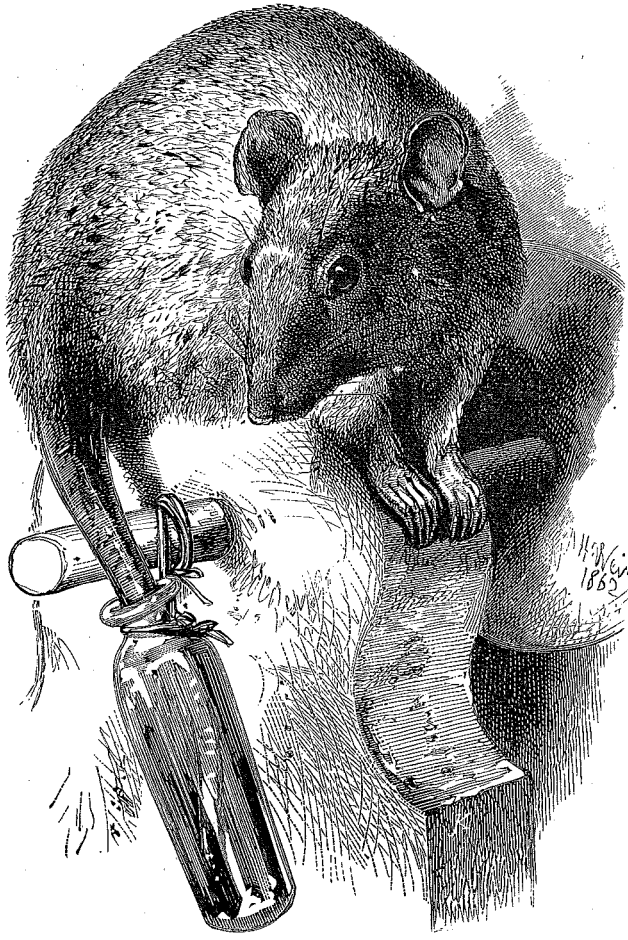

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

25de april 1897.

23de aarg.

En flog rotte.

Børneblad

udkommer hver søndag, og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. 3 pakter til en adresse paa over 5 eksspr. levers det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

De unge korsfarere.

(Fortsættelse.)

Saaledes var det gaaet det ene tog. Og de andre, som skulde danne hovedtoget, var det ikke gaaet stort bedre. Efter store lidelser var de i en elendig tilstand naaede frem til Italien. Mange var døde undervejs, ikke mindst under den besværlige overgang over Alperne. I Genua var der ingen skibe til at føre dem over til det hellige land. De saa, som sølte sig stærke nok havde taget veien hjemover efter at være komne til forstaaelse af, hvorledes de havde ladet sig forblinde. Hundreder af børn trælledes som tjenere hos folk i Italien for at reddes fra hungersdøden, og forsvrigt havde døden gjort et forfærdeligt bytte blandt de uheldige døds-trætte børn, som havde taget korsset uden at vide, hvad de gjorde.

Fader og søn lod munken ende sin beretning uden at afbryde ham. Hvad de hørte var saa forfærdeligt, saa usigelig sørgeligt, at de ikke straks kunde samle sig i den angstens storm, som brusede om dem. I dybet af sit hjerte havde de levet i haabet om, at alt vilde ende bedre, end de havde tænkt. Og nu? Sandsynligvis var begge de fjære enten døde eller trælledes som slaver i Afrika eller tjenere i Italien.

Faderen samt aldeles sammen. Han hulkede høit med hovedet støttet mod bordet. Smerten syntes syntes aldeles at ville sønderkruse ham.

„Lad mig saa være alene“, sagde han, „jeg er en uheldens mand. Ingen er istand til at trøste mig.“

Da lagde Bertel haanden paa hans skulder og sagde i en bedende tone:

„Lad ikke modet, far. Det kunde jo hænde, at de begge lever endnu, og maaste det kunde lykkes mig at bringe dem tilbage

til dig. Hvis du tillader det, vil jeg allerede idag reise afsted for at søge efter dem. Er de ilibe, saa kan du være sikker paa, at jeg skal bringe dem med mig hjem.“

Med et glansløst blik saa Gerlaf paa sin søn, som om han ikke rigtig havde forstaaet ham.

Bertel gjentog, hvad han havde sagt, saa rolig, som om det skulde være en tur til nærmeste landsby, han talte om.

Nu forstod faderen ham.

„Du? Du?“ udbrød han, idet han sprang op. „Du?“

„Ja jeg“, gjentog Bertel. Han syntes, at det var en selvsagt ting, at han drog ud for at søge efter sine søstende, naar der var den mindste mulighed for, at de endnu var ilibe.

Et tvilende udtryk var endnu at se i ridderens ansigt, idet han atter gjentog: „Du?“

„Far, tro mig dog“, bad Bertel bedrøvet. „Gad ikke saa smaa tanker om mig, at jeg vil blive hjemme og pleie min egen magelighed istedenfor at søge efter Albert og Balborg.“

I det samme hørtes der et høit strig henne i døren. Det var Helvig, der ubemerket havde staaet der og hørt, hvad Bertel havde sagt. Som en skygge svævede hun i næste øieblik gjennem værelset og kastede sig grædende om Bertels hals.

„Reis ikke! Reis ikke!“ jamrede hun fortvilet.

„Hvad er det for et barn?“ spurgte munken.

„Hun er hjemløs og heder Helvig“, svarte ridder Gerlaf.

Munken drog et suk og mumlede nogle uforstaaelige ord. Han maatte tænke paa en fornem ridder, der i Østerland var død i hans arme. Dette barn lignede ham saa forunderlig, og hun hedte Helvig. Ridderen — en anseet tytt greve — havde talt meget i febervildelse og ofte nævnt netop dette navn. „Helvig“, havde været hans sidste ord, før han døde. Dette kunde vel ikke være muligt, at dette barn var hans datter?

Han tog ridder Gerlaf tilside og meddelte ham sin formodning.

„De er i sandhed et uheldsbud“, sagde denne bedrøvet. „Barnets far er ganske rigtig en fornem herre, som er reist til det hellige land. Det er ikke urimeligt, at det er ham, som er død i Deres arme.“

Zmidlertid havde Bertel søgt at trøste det grædende barn, og da munken nu vilde gaa videre, bad han ham om endelig at vente en stund og fortælle ham alt, som kunde være ham til nytte paa en reise til Italien.

„Gud velsigne dig, min søn“, sagde munken bevæget. „Jeg tør ikke love dig, at dit forehavende vil lykkes; men jeg anser det dog ikke umuligt, at du kan finde dine søskende eller ialfald en af dem ilive.“

Ridder Gerlak stod borte ved vinduet uden at røre sig; det syntes næsten, som om han ikke forstod, hvad Bertel taledede med munken om. Endnu tre hele timer blev den fremmede munk hos dem. Han skrev op en hel reiseplan for Bertel, samt hvor han helst kunde overnatte undervejs. Han antog, at Albert og Balborg eller Alperne var dragne til Italien, da de børn, som havde indskibet sig i Marseille, fordelmeste var fra Frankrig og den vestligste del af Tyskland.

Bertel lyttede med den største opmærksomhed til hvert af munkens ord.

Med bange uro saa faderen bort til dem. Hvad de talte om syntes ham som en drøm. Og selv var han som en drømmende, da han sagde farvel til munken og langsomt fulgte ham ud.

Snart efter traadte Bertel ind efter at have faaet en af tjenerne til at ledsage munken til klosteret i Mariedal.

„Giv mig tilladelse, og jeg vil endnu idag reise afsted“, sagde han til faderen, og denne vilde ikke modsætte sig den brave søns ønske.

Gamle Jutta begyndte at græde og brude hænderne, da Bertel kom ind i køkkenet til hende og bad hende gjøre istand reisemad for nogle dage. Han vilde reise til Italien og søge efter sine søskende, som kanske levede der i nød og elendighed.

Derpaa gik han hen til Helvig, som sad og græd paa trappen foran husdøren.

„Du burde bare være glad over, at jeg reiser“, sagde han. „Kansse jeg finder Otto og bringer ham tilbage med mig. Nu faar du stille rigtig godt for far, mens jeg er borte, saa kommer jeg igjen og kan fortælle dig saa meget rart, og Albert og Balborg er kansse med mig, og far bliver atter glad og fornøjet som i gamle dage.“

Men barnet vilde ikke lade sig trøste. Hun græd og bad: „Lad mig saa være med!“

Det varede længe, før hun var bleven

saabidt rolig, at hun fandt sig i det uundgaaelige og hjalp Bertel med at pakke ind forskellige ting, som han vilde have med paa reisen. Hun begyndte efterhaanden at forstaa, at det var bedst, at Bertel reiste. I sin barnlige trosthyldighed mente hun, at det vilde være en let sag at finde Otto og sine to søskende. Og saa vaagnede hendes barnlige stolthed — hvor godt hun skulde stille for Bertels far! Han skulde ikke merke, at han var alene, og Bertel skulde nok blive tilfreds med hende, naar han kom hjem. Og hun vilde plukke en stor buket med blomster til Bertel, naar han kom, og sætte dem i en vase paa hans værelse, og saa vilde han fortælle hende saa meget! Og Otto og de andre vilde atter være hjemme og faderen glad og fornøjet som før — han var saa be-
drøbet nu skaffar!

Saaledes sad hun og malte fremtidsbilleder, og paa den maade blev affleden med Bertel lettere, end hun havde anet.

Et par timer før solnedgang stod Bertels hest sadlet foran døren. Husets folk havde samlet sig ud i borggaarden; de vilde sige farvel til den kjætte nittenaarsgamle yngling, før han drog ud paa sin lange reise.

Men inde i stuen stod ridder Gerlak ved siden af sin søn. Ulykken havde bøiet hans ranke skikkelse og graaet hans haar. Taus trykkede han sin søns haand til affed og fulgte ham ud med et sløvt udtryk i ansigtet; han syntes hverken at lægge merke til Helvigs taarer eller den hjertelige maade, hvorpaa husets folk sagde farvel til den bortdragende. Først da hest og rytter forsvandt gennem borgporten, følte han ligesom en brændende smerte ved, at ogsaa hans eneste tilbageværende barn drog fra ham, og han begyndte at tænke paa, at han havde elsket ham mindst af sine børn.

Med en vild bevægelse strakte han sine arme ud, som om han vilde holde ham tilbage og trykke ham til sit hjerte — men det var for sent.

Da han med tunge skridt havde slæbt sig ind og kastet sig ned paa en stol ved døren, følte han pludselig lille Helvigs bløde arme om sin hals.

„Han kommer igjen og bringer de andre med sig“, trøstede hun tillidsfuldt, „og Bertel har sagt, at jeg skal stille godt for dig — aa gid han allerede var tilbage igjen.“

(Fortætttes.)

Hvad har han gjort?

Et forgens hjem.

Den syges kald.

„Ja“, sagde min gamle universitetskamarat, Dr. N., da vi efter et besøg paa sygehuset fulgtes ad til mit hjem, „ja, det er jo altsammen rigtig smukt, hvad vi har seet, og jeg maa sige, at der paa enhver maade bliver sørget mønsterværdigt for de gamle, svage folk og børnene, og dog — en ting forstaar jeg i grunden ikke!“

„Og det er?“ spurgte jeg nysgjerrigt.

„Hvorfor man overhovedet sørger for de gamle mennesker! Se en gang, der ligger de for første delen syge og lidende, mange saa usle og svage, saa hjælpeløse og uden haab om helbredelse, at de baade er sig selv og andre til byrde. Jeg mener, at det i grunden var langt mere menneskeligt og humant, om man gav disse gamle, der dog intet godt mere har ivente, et lidet pulver, saa de salig sov hen uden at vaagne mere, og saaledes befriede dem fra deres lidelser og deres medmennesker fra en plage.“

„Det er rigtignok nydelige frugter, den saakaldte humanitet der giver sig udslag i“, raabte jeg forundret, „altsaa mord og drab af lutter menneskelighed og humanitet; det er virkelig til at le af, hvis det ikke var saa sorgeligt! Tænkter I da aldrig i eders humanitet paa Gud og paa den udsødelige sjæl, Gud har givet os?“

N. smilede spottende: „Børnehistorier, som videnskaben forlængst er kommen ud over!“

„Ja, maaste!“ raabte jeg oprørt, „men den sande videnskab har endnu aldrig fornegt Gud. Forøvrigt vil jeg sige dig, at jeg aldrig vilde betro mit stakkars legeme til en læge med saadanne anskuelser, hverken til dig eller mine bedste venner, selv om verden var fuld af ros over hans videnskab og dygtighed.“

N. trat paa skulderen: „Men saa sig mig dog, min bedste, hvorfor skulde dog saadan et stakkars menneske i grunden være til?“

„For at udfylde sit kald!“

„Sit kald?“ lo doktoren, „men vær dog ingen nar, hvad har dog en dødsfyg, en uheldelig syg eller døende at gjøre med at udfylde et kald?“

„Jo, han har baade et høit og et svært kald“, svarte jeg alvorligt; „ligesom Gud har skillet os alle hver paa sin post her paa jord,

forat vi skal i vor jordiske gjerning virke i det himmelske riges tjeneste, se, saaledes har han betroet de syge og døende den allerførste post, sygehuset. Thi ogsaa paa sygehuset skal de udfylde deres himmelske kald og virke for hans riges udbredelse, ligesom du skal gjøre det i udøvelsen af din praksis og jeg ved at prædike Guds ord.“

„Men hvorledes kan de det?“ spurgte N. og rystede paa hovedet.

„Jeg vil fortælle dig et lidet træk, som jeg selv har oplevet henne i det hus, vi just kommer fra. Grindrer du det lille eneværelse for enden af den lange korridor? Der laa en stakkars, gammel mand i aarevis paa sit smertensleie uden haab om helbredelse. Det var et hjært, gammel, rynket ansigt, ud af hvilket to sjælsfulde, straalende øine lyste. Han maatte glemmegeet meget, den kjære gamle, borte fra sine kjære og sin gjerning, lemmerne var krumme af gigt, og han var ret et billede paa smerte. Og dog har jeg aldrig opdaget et bittert træk om hans mundvig, han laa der altid taalmodig, altid glad, altid taknemmelig. Jeg har ofte siddet ved hans sygeseng. — Binduerne var aabne, og den vindige, oplivende foraarluft strømmede i blide luftninger ind i det lille sygeværelse; fuglene sang og jublede udenfor, og den gyldne aften sol tilbinkede den syge sin sidste afftedshilsen. Det var en fredelig søndag eftermiddag, saa høitidlig og stille! Den syge havde grebet min haand, hans øine lyste og stuede ind i den synkende sol purpurglød; hans læber aabnede sig, og langsomt, som frembaaren af den dybeste, rene glæde sagde han: „Hvor deilig, hr. pastor, hvor vidunderligt deilig!“ Derpaa laa han atter stille, og vi saa begge paa den glødende sol og lyttede til de fjedrede sangeres jubel. Hans ansigt var som forklaret, hele hans hjertes salige glæde straalende ud af de store øine, der var fugtige glædestaarer. Derpaa begyndte han atter: „Hvor har vi dog en stor Gud og en kjærlig Fader deroppe, hr. pastor! Og saa være hjemme hos ham, naar dette hylster er falden af, der oppe med de mange tusende engle! Hvor det vil vil være deilig! O, hvor jeg er lykkelig! hvor jeg er uendelig lykkelig!“

Det var salige timer, jeg tilbragte hos denne gamle, timer, hvor jeg ret kunde fornemme Gudsfredens magt i mit hjerte, og den salighed, som formaar at overvinde den

nærbærende tids trængsler og lidelser. Hvilket høit, saligt kald udlydte den syge overfor mig! Men jeg skulde lære det endnu bedre at kjende.

En dag havde man indlagt en syg, som var et ganske frygteligt menneske. Han svor og bandede, skjældte paa Gud og mennesker over sit ulykkestilsælde, og syntes at han i sin fortræffelighe slet ikke havde fortjent at rammes saaledes. Jeg maa aabent tilstaa, at jeg kun ugjerne gik til ham og langt hellere tøvede ved min kjære gamle. Hvad jeg sagde, syntes heller intet indtryk at gjøre paa ham. Henviste jeg ham til Gud, op slog han en bitter latter, „han brød sig ikke om en Gud, der skulde være kjærlig, og behandle, saadant et skikkeligt menneske saa daarligt“. Søgte jeg at fortsætte, brummede han og vendte mig ryggen, et tydeligt vink, om at gaa min vei. Jeg tænkte, her kan jeg ikke hjælpe, her maa en høiere hjælpe, og lagde ham i hænderne frem for Gud. Og han hjalp ogsaa. Han bragte en meget bedre sjælesørger dertil end mig stakkars prest, og det var min kjære gamle ven paa smertensleiet, som jeg jo ogsaa havde gaaet i stole hos.

En dag havde jeg atter forgjæves søgt at tale med den syge og vilde bedrøbet gaa min vei, da min gamle ven begyndte at synge inde ved siden af: „Lovsinger Herren, den evige konge, med ære“. Mit hjerte bankede af glæde, og sorgmodigheden var borte med det samme. Jeg vilde just skynde mig ind til ham, da den syge gnavent sagde til mig: „Han har godt ved at synge, han skulde blot have mine smerter!“

„Deres smerter“, svarte jeg, „mod hans smerter er Deres slet ingen ting!“

Dermed vilde jeg gaa, men merkede nok, at den syge søgte at holde mig tilbage: „hr. pastor!“

„Ja?“

„Na, hr. pastor, bliv dog siddende ved mig et øieblik!“

„Gjerne!“

„Hvad var det, De sagde før?“

„Jeg sagde: Mod hans smerter er Deres slet ingen ting. Han har snart ligget i 10 aar, uden haab om helbredelse, trummet af gigten, med frygtelige smerter i alle lemmer! De har kun ringe smerter, som kun melder sig af og til og efter lægens skjøn har De al udsigt til helbredelse!“

„Ja, hr. pastor, men hvor kan han synge

saa glad — og det tilmed lovsange i alle sine smerter!“

„Han er en kristen“, svarte jeg og lod som jeg atter vilde gaa. Men det tillod han ikke.

„Undskyld, hr. pastor, endnu et øieblik; jeg er dog ogsaa en kristen.“

„Ja, endog en ganske fortræffelig, som De selv mener!“

Han saa ned uden at agte min afbrydelse og fuldbendte: „Men det kan jeg ikke!“

„Men saa kan De des bedre bande og spotte Gud!“

Han saa atter mod gulvet uden at svare.

„Hr. pastor!“

„Ja?“

„Jeg maatte vel ogsaa kunne gjøre det?“

„Ja, dersom De bliver en kristen som han. Og nu farvel. Smorgen kommer jeg igjen.“

Dermed gik jeg. Den følgende dag kunde jeg knapt afvente tiden til at gaa til mine syge. Endelig kunde jeg gaa. Den syge ventede mig siensynligt. Han raabte mig straks ind: „Hr. pastor! Fortæl mig dog noget, om om den mand, som kan synge saa skjønt.“ Jeg sukede til Gud om hjælp og fortalte om den taalmodighed, om den fred, han havde fundet i sin Gud, om de salige timer jeg havde hos ham, om Guds børns fred og glæde, som de allerede eier her paa jord, fordi de har fred i deres hjerter med Gud. Han hørte opmærksomt efter og viftede en taare af øiet.

Og Gud hjalp ham endnu videre. Han kom stadig sin Gud nærmere, blev mere og mere stille og lykkelig, han fik ikke sin helbred, som lægen havde ment, men han klagede ikke mere over sine smerter, han blev et saligt Guds barn, bundet ved min gamle vens vidnesbyrd, et Guds barn, som nu paa sit sygeleie hjalp mig, at drage andre ind i Guds rige. Gud har kaldt dem begge hjem fra deres svære post her paa jord, men ikke sandt, det er et høit, et saligt kald at udføre paa sygefengsen.“

Min ven taug. Da sagde han sagte: „Det maa være skjønt at være en kristen!“

„Ja, uendelig skjønt!“ svarte jeg tankefuldt.

Gil billederne.

1. En klog rotte.

Rer har vi atter et af de mange eksempler paa dyrenes klogskab. Rotten kan ikke med sin mund komme ned i flasken med den lætre olie; men saa stikker den halen ned og sliffer denne efterpaa. Paa samme maade skal rotterne ogsaa kunne bære sig ad, med melk og fløde, naar de ikke kan komme til den paa anden maade.

Ogsaa om mus har vi læst noget lignende.

2. Hvad har han gjort!

Stolemesteren maa om eftermiddagen tage sig en tur hjem til den hæderlige haandwerker og selv tale med ham om hans søn. Denne har i den senere tid slet ikke opført sig paa skolen, som han burde.

Foderen er høilig overrasket og bedrøvet ved at høre saadant om sin egen kjære gut.

Men sønnen staar der stamfuld og tør ikke se sin far i øinene.

3. Et forgens hjem.

Sorgen har holdt sit indtog i den brave fiskers hjem. Buggen er tom, Den lille gut, hvis smil havde bragt fars og mors ansigt til at straaale af fryd, er død. Og derfor græder mor, og far sidder og stirrer sorgfuld frem for sig. De havde ikke mere end den lille, og nu er han borte. Hvor tomt det er blevet i stuen.

Bogstavgaade.

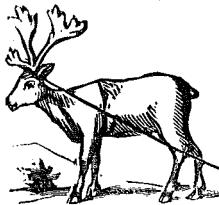
1 2 3 4 5 6 7 8 9 er noget forretningsfolk bruger. 4 2 3 spiser smaafluglene af 1 5 6 7 er et pant paa trofskab. 5 4 3 8 9 er navnet paa min søster. 9 8 3 4 gav anledning til opfindelsen af paraplyen. 1 2 4 et dyr. 1 2 3 5 6 8 et pige-navn. 4 2 3 8 9 er fort som en forstensfeier. 3 9 5 2 7 er en fint norsk komponist. 3 4 5 2 1 2 er desværre mange mennesker 2 7 er et træ og 2 4 8 9 en busk. 7 9 2 4 8 findes ikke uden træer. 9 8 7 6 5 4 3 2 1 er nu meget let at finde.

O. K.

Billedgaade.

J hest
krig
maane

1 E

S

K

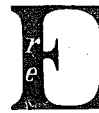
S O

T A N

D

O M

1

E